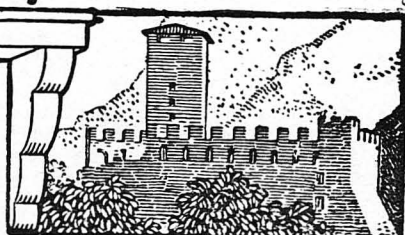

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Ίβαν χαμήλωσε το κεφάλι του, γιατί δεν μπορούσε να υποφέρει την τρομερή λάμψη που έβγαινε τώρα από τα μάτια της Ελένης.

Η όραία αυτή γυναίκα, με την οποία τον συνέδεε το ίδιο ιερό μίσος έναντι των κοινών έθρων, τον έλάτρευε... κι' αυτός της είχε εξομολογηθεί τον έρωτά του για μι' άλλη!...

Ο μέγας δούξ συντριμμένος έσφιξε το κεφάλι του μέσ' στα χέρια του και ψιθύρισε: «Συγγνώμη».

Μά δι'αυτ'ό ανασίρως πάλι, είδε πως η Έλενη δεν βρισκόταν πια μέσα στο δωμάτιο. Περιέμεινε μερικές στιγμές και σε λίγο την είδε να ξαναπαρουσιάζεται τυλιγμένη σ' ένα σκούρο έλανοφόρο και με μι' ελαφριά τόξα στο κεφάλι της. Ένα πυκνό βέλο έκρυβε τα χαρακτηριστικά της.

— Πού πηγαίνετε; τή ρώτησε ο Ίβαν.
— Πηγαίνω στ'η φίλης σας, απάντησε απλά η χορεύτρια.

Ο πέγνηρ, μη μωροφώντας να κρατηθεί πειά, πήρε τα όρνια της γαντοφορημένα χέρια μέσα στα δικά του, τ'ά φίλησε και της φώναξε:

— Έλενη, λησιμόνησε όλα όσα σου είπα! Δεν έχω το δικαίωμα ν' αγαπήσω! Θα κάνω ό,τι θέλεις εσύ, Έλενη! Δεν μπορώ να σκέπτομαι τον έρωτά, γιατί πρέπει να συλλογίζομαι διαρκώς τον πατέρα μου, τον πατέρα σου, όλους τους δυστηριζόμενους που πέθαναν στη Σιβηρία... και το Σέργιο Ίβάνοβιτς, τον οποίο σκότωσαν μπροστά στα μάτια μου και τον οποίο όρκιστηκα να εκδικηθώ. Τι πρέπει να κάνω, Έλενη; Δεν μπορώ πια! Είμαι τόσο αδύνατος! Εύπλαχισό μου!...

Και καθώς μιλούσε, δάκρυα κυλούσαν στο νεανικό πρόσωπό του, το οποίο είχε γράσει κατά δέκα χρόνια μέσα σε λίγες ώρες.

— Πέγνηρ, τού είπε τότε η Έλενη, μου όρκίζεσαι, ότι αν μέσα σε έξη μήνες έρθω και σου πώ: «Η στιγμή έφτασε, Πέτρο... Η οικίς τού πατέρα σου και τού Σέργιου Ίβάνοβιτς χτυπούν την πόρτα σου... Σήκω και έλα...», μου όρκίζεσαι ότι θα μ' ακολουθήσεις χωρίς να κιντήξεις πίσω σου;...

— Σου το όρκίζομαι! Σου το όρκίζομαι, Έλενη, μηρή μου φίλη, αδελφούλα μου, ψυχούλα μου!...

— Καλά, Πέτρο... Τώρα πάω να βρω την Πρίσκα.

— Ω, Θεέ μου! αναστέναξε ο Ίβαν. Και νομίζεις πως θα ρθή εδώ.

— Είμαι βεβαία, τού άποκοιθίρησε η Έλενη.

— Και πιστεύεις πως θα σ' ακολουθήσει;

— Σου όρκίζομαι με τη σειρά μου, ότι θα κάνω ό,τι χρειάζεται για να την φέρω κοντά σου...

Και άποσπομένη από τους αναγκαστικούς του πού της έκαναν μεγάλο κακό, διευθύνθηκε προς την πόρτα. Ο Ίβαν έτρεξε πίσω της και της φώναξε:

— Μά δεν ξέρεις τη διεύθυνσή της.

— Όχι! Όχι! Την ξέρω! Στη διώρυγα της Αϊκατερίνης! Έσύ θα μείνεις εδώ! Δεν διατρέχεις έπί τού παρόντος κανένα κίνδυνο στο σπίτι μου. Θα διατάξω να σου φέρουν ό,τι σου χρειάζεται. Πρό πάντων, κάνε έτοιμότη και μη παρουσιάζεσαι σε κανένα!

Όταν βγήκε έξω, η Έλενη πήρε ένα αγοράίο άμάκι, το οποίο, κατόπιν γενναίου πορμπουάκι προς τον οδηγό του, ξεκίνησε σάν άστραπή, διευθύνομενο προς την διώρυγα της Αϊκατερίνης.

Η όραία χορεύτρια υπέφερε φοιχτά. Μά—πρώτιστα περίεργο— ήταν εύνηχημένη γιατί υπέφερε. Η θυσία, στην οποία υπέβαλε τον έαυτό της και τον έρωτά της, την έκανε να νοιώδη μι'

ιερή χαρά.

Βασανιζόταν με ήρωισμό. Είχε άλλοστε όρκισθεί στη σιά τού πατέρα της, ότι μέσα στην καρδιά της δεν θα φώλι'αζε ποτέ κανένα άλλο άισθημα, εκτός από το μίσος, έφ' όσον δεν θα εκδικούσε τον θάνατό του. Τώρα τιμωριόταν σκληρά, γιατί είχε αφήσει να εισχωρήσει στην καρδιά της ή αγάπη. Ποιά άλλη τιμωρία μπορούσε να είνε μεγαλειότερη γι' αυτή την έρωτευμένη γυναίκα άπ' ό,τι είχε ανάλαβει να ρίξη την Πρίσκα μέσα στην άγκαλιά τού ανθρώπου που λάτρευε;

IX

ΕΛΕΝΗ ΚΑΙ ΠΡΙΣΚΑ

Η Πρίσκα, έπειτ' άπ' την τελευταία συνάντησή της με τον μεγάλο δούκα Ίβαν... ή μάλλον με τον Πέτρο Θεοδόροβιτς, καταλάβαινε ότι έπρεπε να εγκαταλείψη την Πετρούπολι, όπως την διέτασε ή μυστηριώδης έπιστολή που είχε λάβει. Άγνοουσε τ'ά πάντα για τον Πέτρο, εκτός άπ' το ότι έπρόκειτο να παντρευτή κ' ότι άνηκε σε μι' οικογένεια πολύ ισχυρή, ή οποία διέθετε την άστυνομία όπως ήθελε.

Η νέα κόρη είχε άρρωστο καρπό στην Πετρούπολι και ήξερε καλά τί ήταν ή Όγκράνα, ή μυστική αυτή άστυνομία, ή όποια την άπειλούσε. Όποιος άπιστευόταν στις διαταγές της, διέτρεχε τους μεγαλειότροφους κινδύνους. Κι' ή Πρίσκα, ή όποια δεν ήταν ήρωίδα, όχι μόνον δεν έπιζητούσε τις περιπέτειες, αλλά και τις απέφευγε όσο μπορούσε. Είχε αγαπήσει τον Πέτρο χωρίς να το αντιλήφθη κ' ή ίδια πως και το άισθημά της αυτό την γοήτευε...

Μά τα τελευταία γεγονότα την είχαν κάνει να συνέληθε και να ιδή καθαρά μέσα στην άδυσσο, στην όποια κινδύνευε να πέση. Το σημάδιό της Όγκράνας της έξηγοούσε καθαρά τί ζητούσαν άπ' αυτή. Άποτελούσε έμπόδιο στο γάμο τού Πέτρου Θεοδόροβιτς κ' έπρεπε να φύγη.

Τι λοιπόν περίμενε άκόμα στην Πετρούπολι; Η φροχή νέα καθώς έκανε αυτές τις σκέψεις, άνατριχάσε, άναλογίζομένη τους κινδύνους τούς όποιους διέτρεχε. Έπρεπε λοιπόν να φύγη, να φύγη μακριά, να ξεχάση τον έρωτά της, τ'ά πάντα.

Είχε έτοιμάσει μάλιστα τις άποσκευές της κ' είχε θεωρήσει το διαβατήριό της.

Έξαφνα, ή καμαριέρα της πήρκε μέσα στο δωμάτιο και της άνήγγειλε με τον τρομό ζωγραφισμένο στο πρόσωπό της, ότι ένας άστυνομικός ή ζητούσε.

— Τι σημαίνει αυτό; άναρωτήθηκε δυνατά ή Πρίσκα.

Μά ο άστυνομικός είχε προβάλλει κιάλας το κεφάλι του μέσ' άπ' τή μισάνοιχτη πόρτα.

Η Πρίσκα ξεφάνισε ύποκοφα βλέποντάς τον.

Ήταν ο άστυνομικός της Όγκράνας που της είχε φέρει την περίεργη έπιστολή.

— Τι με θέλετε; τον ρώτησε ρωσικά, με τόνο που προσπαθούσε να τον κάνει σταθερό, χωρίς να το κατορθώνη.

— Συγχωρήστε με, κυρία, της απάντησε ο άστυνομικός γαλλικά. Μά ή κυρία θα καταλαβαίνει πως ήρθε εδώ για να εκπτελέσει όρισμένες διαταγές.

— Και ποιές είνε αυτές ή διαταγές; ρώτησε ή Πρίσκα με φόβο. Τι σχέση μπορεί να έχω με την άστυνομία εγώ, μι' Γαλλίδα;

— Άκριβώς, άκριβώς, απάντησε ο άστυνομικός, στραφισγοφώντας το καπέλο του στα χέρια του, επειδή είσθε Γαλλίδα, θέλωμε το καλό σας. Θα έπιτηρωθεί να μάθο ποιά τρώμε τον πόνο ή κυρία για να πάη στη Μόσχα;

— Αν θα πάω στη Μόσχα ή άλλου, αυτό δεν ενδιαφέρει έσάς, κύριε, ούτε αυτούς που σας στέλ-

— Καλά, κύριε, ψιθύρισε ύποπτικιά ή Πρίσκα, κλείνοντας την τελευταία της βαλίτσα. Θα φύγω για τή Μόσχα.

νον. Παρελήθην να εγκαταλείψω την Πετρούπολι και να! εμ' έτοιμη να φύγω... Αυτό, μου φαίνεται, πρέπει να ικανοποιήσθω δλο τον κόσμο.

— Παρακαλώ την κυρία να μη θυμώνη. Έχω έντολή να σάς συνοδεύσω ως τη Μόσχα. Σας το λέω από τώρα, για να μη ξαφνιαστήτε, βλέποντάς με στο σταθμό και στο τραίνο....

Τότε η Πρίσκα άρχισε να διαμαρτύρεται : —'Αφού είν' έτσι, φώναξε, δέν τό κουνάω από δω... Θα πάω να διαμαρτυρηθώ στον πρεσβευτή της Γαλλίας.

— Κάνετε όπως θέλετε, της απάντησε ο άνθρωπος της Όζράνας. Όπόσο νομίζω, ότι στην περίπτωση τη δική σας ή πρεσβεία δέν μπορεί να κάνει τίποτε. Το μόνο που θα πετύχετε έτσι, είναι να δημιουργηθή σκάνδαλο γύρω άπ' τ' όνομά σας.

Η Πρίσκα νόμιζε πως έβλεπε εφιάλτη. Δέν ήξερε πειά τί να κάνει. Είχε χάσει το θάρρος της και σωριάστηκε άτελειομένη σε μία καρέκλα.

— Κύριε, αφήστε με! φηθίρισε έκτεντικά. Θέλω να σκεφθώ! —Μου χρειάζεται άμέσως απάντησις! απάντησε άδυσώπητος ο άνθρωπος της Όζράνας.

—'Α! του απάντησε τότε άποκαωμένη. Μετανόησα... Δέν θα πάω στη Μόσχα! Θα ξαναγούσω στη Γαλλία! 'Αμέσως! 'Αμέσως! με τό πρώτο τραίνο! Συνοδεύσατέ με άν θέλετε. Συνοδεύσατέ με ως τα Σουηδικά σύνορα... κι' ακόμα μακρότερα. Φεύγω, Φεύγω άμέσως.

—Τό διαβατήριό σας, της απάντησε ψυχρά ο άνθρωπος της Όζράνας, δέν είναι θεωρημένο ούτε για τη Σουηδία, ούτε για τη Γαλλία, αλλά για τη Μόσχα. Σας είπα, ότι πρέπει να φύγετε για τη Μόσχα. 'Επειτα θα ιδούμε!

— Καλά, κύριε, φηθίρισε ύποτακτικά η Πρίσκα, κλείνοντας την τελευταία της βαλίτσα, θα φύγω άμέσως για τη Μόσχα.

Δίνοντας την απάντησι αυτή, ή νεαρή κόρη σκεφτόταν, ότι ο άστυνομός θα έφαινε κι' έτσι αυτή θα μπορούσε να πάη να διηγηθή τα πάντα στην κόμησα Νερατόφ, ή οποία τόσο καλή είχε φανεί γι' αυτή. Μά εκείνος δέν τό κουνούσε άπ' τη θέσι του.

—'Ε, κύριε, του είπε τότε, μπορείτε ν' άποσυρθήτε.... —'Αμέσως, κυρία!

Ο πράκτωρ της Όζράνας χαμοέθηκε και πειθήνιος αυτή τη φορά, βγήκε έξω. Μά έπειτ' από λίγο, ή Νάσκα, ή κωμαριέρα της, μπήκε μέσα και της είπε :

— Κυρία! Κυρία! Αυτός ο άνθρωπος εγκαταστάθηκε στον αντίπαλαμο. Δέν θέλει να φύγη! Άσει πως μονάχα μαζί σας θα φύγη.

—'Ω! Έκανε ή Πρίσκα κι' αναλόθηκε σε λυγμούς.

Μα την ίδια στιγμή άκούστηκε χτύπος στην έξωπορτα. 'Η Νάσκα έτρεξε άμέσως ν' άνοιξη και έπειτ' από λίγες στιγμές, ή Πρίσκα άκουσε στον αντίπαλαμο σιγαλή συνομιλία μεταξύ του ανθρώπου της Όζράνας και μιας γυναίκας, της οποίας ή φωνή της ήταν έντελώς άγνωστη.

Σχεδόν την ίδια στιγμή ή Νάσκα μπήκε πάλι μέσα και της είπε χαρούμενη :

— Κυρία, αυτός ο άνθρωπος έφυγε!... 'Ηρθε μία έπίσκεψις για την κυρία. Είνε μία νέα κι' όμορφα γυναίκα, που έκανε τον άνθρωπο αυτό να φύγη γρήγορα—γρήγορα. Σας παρακαλεί να την δεχθήτε άμέσως....

Η Πρίσκα έδωσε τη συγκατάθεσι της κι' έπειτ' από μία στιγμή ή 'Ελένη έμπαινε μέσα.

Η νεαρή Γαλλίδα την χτύπησε με μία άφρονη άγωνία, ενώ μέσα της αναρωτιόταν τί μπορούσε να τη θέλη αυτή, ή άγνωστη, ή οποία είχε τη δύναμι να διώξη τον άνθρωπο της Όζράνας.

— Δεσποινίς, είπε ή 'Ελένη, μοντεύοντας τους φόβους της και θέλοντας να την καθησυχάση, έρχομαι σάν φίλη. Βρήκα στον αντίπαλαμό σας έναν άνθρωπο της άστυνομίας και σάς βλέπω δακρυομένη. Έμπιστευθήτε δέν εαυτό σας σε μένα! 'Ησυχάστε! Δέν έχετε πειά να φοβηθήτε τίποτε άπ' αυτόν τον άνθρωπο... μα πρέπει να μου πητε τι ήθελε! Βλέπω πως είστε έτοιμη να φύγετε....

Και περιέφερε τό βλέμμα της στις άποσκευές που περιστοιχίζαν την Πρίσκα.

Μά ενώ μιλούσε, ή 'Ελένη σκεφτόταν μέσα της : «'Ετσι λοιπόν; Αύτη είναι ή Πρίσκα, την οποία άγαπάει έζε έννο... Είνε όμορφα, μα δέν είναι τόσο όμορφα, όσο έγώ. Και όμως, αγαπάει αυτή! Και ήρθε και την άναζήτησε έδώ... μέσα στο μικρό αυτό διαμέρισμα... Είνε μία κοπέλλα άσημαντη, άνισανη για μεγάλο πάθος. Τι άβιλότης κι' ο έρωσι! Πόσο άνόητος είναι! Μπορούσε ν' αγαπήση εμένα, εμένα την 'Ελένη Κουλιγκίν, που έβ' ή Πετρούπολις κι' ή Μόσχα θαυμάζουν, που όλοι μ' επιθυμούν, που για μένα καταστράφησαν τότοι πρόγυνοι... κι' αυτός ήρθε και βρήκε αυτή τη χαριτωμένη δεσποινίδα που κλαίει και δέν θα μπορούση ποτέ να τη φιλήση, όπως ξέρω να τον φιλώ έγώ...». ('Ασολυθεί!)

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΑΒΟΥΡ

(Ο πολιτικός και ο άνθρωπος).

Ο μεγάλος 'Ιταλός πολιτικός Καβούρ, ήταν άνθρωπος με ευγενικά αισθήματα και έννοιθε άπειρη συμπάθεια προς τους φτωχούς και τους δυστυχισμένους εν γένει.

Όταν ήταν ύπουργός, μία φθινοπωρινή νύχτα, φεύγοντας άπ' τό ύπουργείο του, κατά τα μεσάνυχτα, τράβηξε για τό σπίτι του. Στην είσοδο του μεγάρου, στο όποιο είχε νοικιασμένο ένα διαμέρισμα και κατοικούσε, τον περίμενε ο θυρωρός καπνίζοντας. Παραξένω, στο δρόμο, πηγαυοερχόταν ένας άλήτης, ο όποιος, έφοδιασμένος μ' ένα κλεφτοφάναρο κι' ένα ραβδί, έφαχνε κατά γής μήπως βρει κανένα άποτοίγαρο και συγχρόνως περίμενε τον θυρωρό να πετάξη τό δικό του.

Ο Καβούρ εκείνη τη βραδείά ήταν εύθυμος, παρ' όλες τις σοβαρές ύποθέσεις του κράτους που τον άπασχολούσαν. Πλησίασε λοιπόν τον άποτοίγαρο-συλλέκτη και τον ρώτησε με καλωσύνη :

—'Ε, πως πάει ή δουλειά άπόψε;

—'Οχι και τόσο καλά, άποκρίθηκε ο άλήτης. Τώρα έμιασαν δλο και δέν πετάνε τα ταίγαρά τους. Τα καπνίζουν ώσπου να καή τό στόμα τους! 'Η ζωή μας κατάντησε πολύ δύσκολη τελευταία. Δέν βλέπουμε καμιά προκοπή...

Τότε ο ύπουργός έβγαλε πέντε φράγκα και τάδωσε στο δύστυχο άλήτη.

— Πάρτα, του είπε. Έγώ δέν καπνίζω πολύ και έπομένως... δέν προσφέρω τίποτε στο έμποριό σου!...

Κι' ενώ ο φουκαράς εκείνος κατάληκτος από τη δωρεά σήκωνε τό κλεφτοφάναρο για να ιδή ποιός ήταν ο δωρητής του, ο Καβούρ έμπηκε στο σπίτι του, λέγοντας στο θυρωρό :

— Έχει δίκιο αυτός ο κακομοίρης... Οι συμπατριώτες μας ζοντεύουν σιγά—σιγά να χάσουν όλα τα... έλλαιτώματά τους!...

Στο τραπέζι, ο Καβούρ καθόταν μαζί με τον αδελφό του και τον άνεψοφ του στην άρχή, κατόπι όμως μόνο με τον πρώτο, γιατί ο άνεψός του σκατώθηκε σε κάποια μάχη.

Πολλές φορές έλάνω στο φαί, πριν ακόμα σηκωθεί, έστειλαν και τον ζητούσαν βιαστικά στα άνάκτορα. Ο Καβούρ σερωνόταν τότε μισητοστικός και έτρεχε να συνεχρασθή με τον βασιλιά.

— Δουλειά που την έδωλεξες κι' εσύ! του έλαγε τότε κοροϊδευτικά ο αδελφός του.

Κι' ο Καβούρ κουνούσε έπιδιοκμαστικά τό κεφάλι του, σάν να του έλεγε : «—Δίκιο έχεις...».

Ο Καβούρ είχε μερικές παραξενιές, έντελως πρωτοφανείς. Τα παιχνάματα του, π. χ., ποτέ δέν έξουμπανον από μπροστά, αλλά πάντοτε από... πίσω!

Η ιδιοτροπία αυτή του μεγάλου πολιτικού έβιενε μυστηριώδης και δέν μπορούσε να την εξηγήση ούτε ή γρηή ύπηρεσία του.

Ο Καβούρ μοίραζε άφθονες έλεημοσίνες στους φτωχούς και είχε ενδραγηθήσει πολλούς στη ζωή του. Κάποτε όμως, τό ψωμί είχε ακριβήνι πολύ στην πατριδα του και είχε κινλοφορήσει ή διάδοσι, ότι αυτό συνέβαινε γιατί οι πλούσιοι είχαν μαζέψει τό σιτάρι στις άποθήκες τους.

Τότε μαζεύτηκε πλήθος κόσμου έξω από τα σπίτια των τελευταίων —μεταξύ των άλλων και στο δικό του— με τη διάθεσι να όρημη μέσα και να προθή στη διαπραγή του σιταριού. Ο Καβούρ κατά τη διάρκεια της περιπετειάς αυτής, περιπατούσε νευρικός και ταραχμένος.

—Κι' έπειτα σου λέν, μονολογούσε, να κείνης καλό στους φτωχούς...

Στο τέλος όμως επενεθή τό ίπτικώ, τό όποιο συνέλαβε μερικούς ταραξίας και τους... έβλεισε στην άποθήκη του ύπουργού, για να βεβαιωθούν, ότι εκεί δέν ύπηρεχαν παρ' μόνο... ποντίκια!

Όταν ο Καβούρ έπεσε άρρωστος βαρείά και έπρόκειτο να πεθάνη, παραμυλούσε ως τις τελευταίες ου στιγμές. 'Ιδού ποιός ήταν μάλιστα ή τελευταία φράση του :

—'Η δουλειά πάει καλά... Θα ήθετε που θα πάη καλά...

Και με τα λόγια αυτά έννοιούσε την άγαπημένη του 'Ιταλία.

